

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri

Folketingets Udvalg for Fødevarer,
Landbrug og Fiskeri

København, 13. februar 2014
Sagsnr.: 23643
Dok.nr.: 633343

Fødevareministerens besvarelse af spørgsmål nr. 38 til L92 stillet den 31. januar 2014 af Udvalget for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri efter ønske fra Per Clausen (EL).

Spørgsmål nr. 38:

"Ministeren bedes yde teknisk bistand til et ændringsforslag med bemærkninger, som fjerner den omvendte bevisbyrde i sager som handler om, hvilken hunderace en hund tilhører."

Svar:

Et ændringsforslag med det anførte indhold vil kunne udformes på følgende måde:

"Ændringsforslag
til
L92 om ændring af lov om hunde
(Ændring af bestemmelsen om skambid, optagning af strejfende hunde m.v.)

Af ><, tiltrådt af ><

Til § 1

1) Før nr. 1 indsættes som nyt nummer:

»01. »§ 1 b, stk. 2, 3 og 4, ophæves.««

[Ophævelse af krav om, at besidderen skal dokumentere, at hunden ikke tilhører en forbudt race]

2) I nr. 1 ændres »I § 1 b indsættes som stk. 5« til: "»I § 1 b indsættes som stk. 2"«.

[Konsekvensrettelse som følge af ændringsforslag nr. 1]

Bemærkninger

Til nr. 1

De foreslåede ændringer indebærer, at politiet ikke som hidtil i tilfælde af tvivl om, hvorvidt en hund tilhører en af de racer eller krydsninger heraf, som er forbudte i medfør af lovens § 1 a, kan stille krav om, at besidderen dokumenterer hundens race eller type.

Til nr. 2

Den foreslåede ændring er en konsekvensrettelse af ændringsforslag nr. 1. "

Jeg kan ikke tilslutte mig ændringsforslaget.

Ændringsforslaget indebærer, at politiet skal bevise, at en hund tilhører en forbudt race.

I Udvalget om hundever der enighed om, at såfremt der måtte blive indført en forbudsordning, at så skulle en sådan ordning bygge på en model med omvendt bevisbyrde. Det betyder, at det er besidderen, der i tilfælde af tvivl skal dokumentere, at vedkommendes hund ikke tilhører en af de forbudte racer eller krydsninger, hvori de forbudte racer indgår. På den baggrund blev dette indført i hundeloven.

Det er vigtigt at bemærke om de gældende regler, at politiet dog i første omgang – f.eks. på baggrund af en hunds udseende eller oplysninger fra besidderen eller andre – skal have rimelig grund til at formode, at der kan være tale om en hund af en forbudt race eller blanding, før politiet kan kræve, at besidderen skal skaffe den nødvendige dokumentation for, at den pågældende hund ikke er omfattet af forbuddet. Politiet kan altså ikke forlange dokumentation, når der ikke er nogen nærmere anledning til det. Følgende fremgår af de almindelige bemærkninger til L163 (lov nr. 717 af 25. juni 2010):

"Som anført ovenfor lægger Justitsministeriet vægt på, at forbudsordningen må håndhæves på en smidig måde, således at der ikke bliver tale om en form for forfølgelse af hundeejere.

Det forudsættes i den forbindelse, at besidderens forpligtelse til at dokumentere, at hunden ikke tilhører en af de forbudte racer, først vil blive aktualiseret, hvis politiet f.eks. på baggrund af hundens udseende eller oplysninger fra besidderen eller andre har rimelig grund til at formode, at der kan være tale om en hund, der er omfattet af forbuddet."

Der er ikke fastsat krav i hundeloven til, hvilken dokumentation besidderen skal kunne fremlægge for at bevise hundens race.

Besidderen af en hund kan f.eks. fremlægge en stambog vedrørende hunden eller erklæringer fra personer, der kan redegøre for hundens afstamning. Det er i dag ikke umiddelbart muligt, ved hjælp af dna-test eller ved en dyrlægeundersøgelse, at bestemme en hunds race.

I lovforslaget L92 er det præciseret, hvad der forstås ved "erklæringer fra personer, der kan redegøre for hundens afstamning". Det fremgår, at sådanne erklæringer ikke alene kan baseres på en vurdering af hundens udseende og adfærd. Der skal i stedet være tale om erklæringer, der

vedrører hundens forældre, søskende eller tidligere generationer. Det er ikke nødvendigt, at erklæringerne er udarbejdet af fagpersoner, f.eks. dyrlæger.

Det skal bemærkes, at dette er eksempler, og at også anden type dokumentation efter en konkret vurdering kan være tilstrækkelig – såsom registreringsattester, oplysninger i hundepas m.v. Der er ikke i dag og bliver heller ikke fremover krav om stamtavle til hunde.

Det vil være politiet, der i de konkrete tilfælde i første omgang vurderer ægtheden af den dokumentation, som fremlægges. Hvis en sag indbringes for domstolene, vil det være retten, som vurderer ægtheden af den fremlagte dokumentation.

Forbudsordningen indebærer, at der siden indførslen af ordningen stilles krav om større agtpågivenhed fra personer, der anskaffer hunde (rene racer eller blandinger), som ligner de forbudte racer i forhold til anskaffelse af dokumentation for hundens ophav. Dette fremgår også af den vejledning (nr. 59 af 21. juni 2010) som blev udstedt i forbindelse med indførslen af forbudsordningen. Vejledningen indeholder desuden en positivliste over hunderacer, der lovligt kan holdes, men hvor der er risiko for forveksling med hunderacer, der er omfattet af forbuddet. Positivlisten tjener således som en vejledning til personer, der vil være sikre på, at den hund, de køber, ikke er omfattet af forbuddet.

Fødevareministeriet kan oplyse, at der findes vejledning om dokumentationskravet, og at det forudsættes, at politiet håndhæver reglerne som beskrevet i bemærkningerne til lovforslaget. Det er afgørende for at kunne håndhæve forbuddet, at der tillægges besidderen en omvendt bevisbyrde og besidderen vil, alt andet lige, altid være den nærmeste til at kunne dokumentere sin hunds race. Ophævelse af den omvendte bevisbyrde vil indebære, at forbuddet udvandes, idet flere vil anskaffe sig hunde af de racer, som i dag er forbudt. Her er det vigtigt at huske, at et af formålene med forbuddet er at reducere antallet af hunde af de forbudte racer.

Jeg henholder mig til bemærkningerne til lovforslag om ændring af hundeloven L92 afsnit 2 og særligt til afsnit 2.3.3.7. og til besvarelsen af spørgsmål 4 og spørgsmål 6 til L92.

Dan Jørgensen

/ Cecilie Heerdegen Leth